

*A félévszázadoló**

És a nem mérendő kezdődik el

Közeledik hozzám a második fél évszázad, mely nem lesz már annyi, a nagyobb pontosság ideje a név pontatlanságát hozza, holott ezt is, mint annyi mindent, épp pontosabban tudok/m kifejezni. Mit félévszázadoltam, nem kérdem magamtól, nem tudok a Folyamatos Múlóról beszélni, érdem részeiről, sosem ér véget úgy semmi része, hogy a tárgy kikerülne a maga érdektelen titokzatából, amit nyilván csak én hiszek vele, kit érdekelnének azok a nagy vallomások, amiket tehetnék, mégis, magamban hordom ezeket a majd remélhető elbeszéléseket, legyenek ellensúlyai annak például, hogy rossz időhatározások napsütésében panaszolom a háborút, vagy fordítva. Hová látok ki, hol vész el horizontom? Nem következik mindez semmiből, ami a maga részéről meg „mindaz”, s a kettő nem válik el így. Akiket összöregedve szeretek, kezemen üldögélve nézek, akikkel időm telik – a kitekintő-e? a körémhomályló? –, el fogom veszíteni oly meghatározhatatlan tartam leteltén, melynek e bizonytalansága mindazonáltal – sőt! épp, hogy! – nem szép, s rámutat, hogy nem oly fontos a pont a körvonalrajz távoli nézete sem, ahol összemosódik, hát még a kibomlása, a láthatóság – kikre mikor kerül sor –, rosszindulattal, fércnek nevezhető, mintha egy öltöny fordítva készülne, lassan eljutna oda, hogy anyagaira bontsák, kiszedjék belőle a kanavászt, a gombokat a levegőhöz varrják, melybe üres ujjakkal kapkodok – de hiszen ezek az én karjaim, kiáltok hangtalanul, melyekről eltűntek ők, eltűnt az időt mérő pár deka madártest, horgony láb, bárhová lendítő kismutató szárny. És a nem mér... végződik el.

*Lapunk régi kedves szerzőjét szeretettel köszöntjük 50. születésnapján – közel egy éve erre az alkalomra nekünk szánt ciklusával.

Egy szoba elcsöndesül...

...alkalmi csemény, egy este csak, mindennapos. Két szárny ajtó, s kis egy szál konyhaszárny, tört-ütött, becsukódik, a rossz záruk, a csappantyúk, holnapig, mindennapos szárnyhomályba buknak bizonyos fejek, még ellenőrzött mozdulattal, s ha a Nagyobb Titokzat telik is be rajtuk, ez még a Nagy Rend, vagy mondjam így, nem a Legnagyobb Végső. Mi lesz az? Hogyan történt, ami megtörtént eddig, ilyesmi? Hirtelen összecukodás, elterülés, a karok, a karok, nem tartotta tovább, ami tartott, omlott a szív, gyöngépartként. Ezért tanultam verset, ezekért a kései, e még mind nem kései léptekért, kiléptekért, lépten túlok noccanatlan feladataira készülöben? Ásót, lapátot vásároltunk, aztán itthon felejtődnek, a tényleges munkából kimaradnak, így is királyszerűek ezek, madarak, királyok, kutyák, porladnak, mint a falevél, egy kutyával – nem, nem, négy láb már nem bír meghonosodni, holott mennyire szerettem volna kutyát, most látom, ez nem megy, most, hogy megvan –, királyszerűek ezek, lapáttalan, kővel ásva, egy zöldike, egy rozsdafarkú, két veréb, még egy zöldike belefűt a maga hányásába, belehalt a maga tojásába, vagy csak az idő lett olyan a szárnya alatt, mint a becsukható ügyirattsáka. Látod, az ő dolgai véget értek! Egy nap ott mentünk – minék beszéljek a nem tudható eljövőről –, hirtelen megélenkült a kaszált domboldal, a sírhelyek felé elkezdett egy egész csapat madár arasolni, lassú, eleven omlás a nagy nyár fényében: az élők hívtak minket, ezt kell elfogadni, kövessük tevőleges útjukat. Megállok a zárt szoba ajtaja előtt? Vagy csak megyek – tevőleges –, s mondom így: Nem, nem rejtély.

„1988, siessünk”

Hamar, hamar, olvasni akarom, mit írtam! Róluk akár, vagy már akkor nincs az, hogy miről is. Igen, összeöregedtünk, összeszoktunk a lábuk érintésének, a megérkezésüknek, ennek a *Poe-Hollója-A-Vállunkomnak* súlyával, és nem mindegyik napjuk egyforma, nem mindig lehet ugyanarra számítani, és ez természetes, mi lenne egyéb. Mindig valami egyéb ér vissza a kör azonosságpontjához. Nézem szemük, vagy ahogy megvakítja őket „az idő”, a lábuk melegét érzem, ahogy – „Egyél Poszi, egyél!” – ráteszem a barátposzátát naponta tízszer a tál peremére, ahol a gyümölcsle tócsája, sárgás, sárgarépától és Polybé-elegtől, és ha valahol leülök, szemközt a bejárattal, pincében, például, felteszem a lábam a lefelé igyekvők lépcsőjére, kalapom hátrányt-tolom, előnyt-húzom, kiterítem újságomat, vigyázok, fel ne döntsék semmit, szatyrom ott ne felejtsem, hallom ezt, „egyél, egyél, igyál”, látom, ő hogy álldogál mellettem, olyan gyanús-túl-hosszan, ez tavaly volt, az ágyon, huszonegy éve a fekhelyünk, és másikkunk észreveszi egy nap, csak: megvakult, majdnem megvakult! hát ezért volt a nagy közelség, a csönd együttléte. Mi ez a csönd, mit nézek vakon a lábam mellett a lépcsőn, a sportlapban vagy más nyomott szövegben? a kalapom pereme körül? a hályogos örök-képek üvege mögött? De már az utcán megyek, ahol, persze, mintha csak álldogálnék, kinek is gyanús? És a szervi működés kifogástalan. Mi lesz az én gyümölcsle pocsolyám? sárgarépapépem? Ki gondol erre! Erőben, valamiféle meglét állapotban járok valaki mások dolgai után is, egy-két nyomott szöveggel magam is. (De „vasárnap” már azt gondolom: „hétfőn” – – – S így gondolom.)